

HỒI 462

Lập Uy Thiên Hạ

Tiểu Lăng Trọng đội mũ da nằm trên chiếu ngủ trưa, dưới lót đệm mềm, đắp một tấm chăn mỏng, dù mùa đông lạnh giá mới qua, thời tiết còn chưa ấm hẳn, nhưng trong sảnh đường có đốt lò, cách chống lạnh này cực kỳ hợp lý. Khóe miệng cậu bé vương nét cười chúm chím, hết sức an tường thư thái.

Sở Sở, nhũ mẫu và hai tiểu tỳ, ngồi bên Tiểu Lăng Trọng vừa thêu thùa may vá vừa chuyện phiếm, khiến từ đáy lòng Từ Tử Lăng cảm thụ được tư vị ấm áp của “gia đình.”

Gã chưa từng có nhà.

Căn nhà đồ nát trong khu vườn hoang ở Dương Châu chỉ là nơi trú thân tạm bợ, khó có thể coi đó là nhà.

Gia đình phải là hình ảnh trước mắt.

Khấu Trọng vẫn chưa hết con xúc động.

Gã bước qua bậc cửa vào phòng, chạm vào ánh mắt của Sở Sở nhìn sang, mặt hồ đang bình lặng bỗng nhiên cuộn cuộn một dòng nước chảy xiết, lập tức nổi sóng. Ánh mắt Sở Sở như “mũi tên tình ái” thần kỳ bao gồm nỗi niềm kinh ngạc, vui mừng thăm thẳm của tâm hồn thiếu nữ, tâm tình phức tạp vi diệu, mỗi mồn trông chờ, ai có thể cưỡng lại?

Khấu Trọng nhớ lại những ngày tháng ở phủ của Đại long đầu, hình ảnh Sở Sở chủ động ném tuyết vào người gã, lại nhớ lúc xé tay áo nàng, phong vận mê người của nàng giật dỗi mắng mình “đồ ngốc.” Những ngày tháng cũ đẹp để khiến lòng người mê say, bỗng nhiên chậm chậm quay về, trở thành hiện thực trước mắt. Gã lập tức “trúng tên”, trong lòng dâng lên niềm xúc động chưa từng có, muốn tới ôm nàng, vỗ về yêu thương để nàng được vui vẻ, hạnh phúc.

Ngay cả với Tống Ngọc Trí, gã vẫn chưa từng nảy sinh khát khao và dục vọng khó lòng đè nén thế này.

Có lẽ vì tác phong chủ động, can đảm của Sở Sở lúc ở trong phủ Đại long đầu, khơi dậy được khát vọng thâm sâu trong gã.

Giờ đây vừa khẽ chạm vào ánh nhìn thâm tình của nàng, gã chỉ nghĩ đến xiết nàng trong vòng tay rắn chắc của mình, yêu đương vỗ về nàng, cố gắng hiểu được bí mật thăm thẳm trong tâm hồn thiếu nữ.

Gã có cảm giác Sở Sở vừa quen vừa như xa lạ, quen thuộc khiến hắn nảy sinh cảm giác gần gũi, xa lạ khiến hắn muốn tìm hiểu bí mật, tư vị quả nhiên kích thích vô cùng.

Tiếc là bây giờ hắn cần đè nén cảm tình chân thật trong lòng, không thể mảy may để lộ ra ngoài.

Hai gã mang hai tâm tình khác nhau, tháo giày ra, đặt chân lên mảnh chiếu cỏ mềm mại và đàn hồi trải trong sảnh, Sở Sở bước ra nghênh đón, không nói nửa lời, ôn nhu, tỉ mỉ cầm hai tấm áo rũ sạch bụi đường.

Ánh mắt Từ Tử Lăng dừng lại trên khuôn mặt Tiểu Lăng Trọng đang ngủ say trên chiếu, mỉm cười nói: "Sở Sở thư không cần để ý chúng tôi, cũng đừng đánh thức Lăng Trọng. Chúng tôi im lặng ngồi bên cạnh ngắm nó là được rồi, chờ sau khi nó thức dậy sẽ cùng vui đùa."

Sở Sở khẽ nói: "Tiểu thiếu gia vừa mới ngủ, e là không đủ một thời thần sẽ không dậy, cho dù nói chuyện ngay cạnh cũng không sợ khiến tiểu thiếu gia thức giấc."

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng chợt dậy lên cảm giác vừa chua xót vừa an ủi, nghĩ đến Tiểu Lăng Trọng đã không có mẹ, lại không có cha. Trác Kiều tính tình nóng nảy, thiếu kiên nhẫn, không phải là mẫu người tốt để làm mẹ. Sở Sở chắc chắn là chọn lựa tối ưu.

Mấy nữ mẫu biết ý lui ra, để Sở Sở dẫn bọn gã đến bên Tiểu Lăng Trọng ngồi xuống.

Sở Sở tự nhiên ngồi bên Khấu Trọng, hớn hỏ nói: "Các người thấy tiểu thiếu gia giống Tố thư hay không?"

Khấu Trọng ngửi mùi hương nhẹ nhàng vốn rất quen thuộc của những ngày tháng xa xôi, cảm thấy nàng vẫn quyến luyến, mong chờ mình, lại biết vạn lần không được động tình với nàng, đành nén lại, cúi đầu nói: "Mọi ưu điểm của Tố thư đều di truyền hết lại cho nó."

Từ Tử Lăng vẫn chăm chăm ngắm nhìn Tiểu Lăng Trọng, hỏi: "Nó năm nay bao nhiêu tuổi?"

Sở Sở đưa hai ngón tay lên nói: "Sắp được ba tuổi rồi."

Rồi đứng dậy đi tới nói: "Các người ngồi đây trông nom tiểu thiếu gia, Sở Sở quay lại ngay."

Hai gã ngạc nhiên nhìn bóng nàng khuất sau cánh cửa, đều không hiểu xảy ra chuyện gì.

Khấu Trọng quay đầu lại, ánh mắt lại dừng trên khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn, hồng hào của Tiểu Lăng Trọng, thở dài: "Hy vọng nó vĩnh viễn không biết cha mình là ai, nếu sau này Hương Ngọc Sơn chịu an phận, ân oán giữa chúng ta và hắn có thể xóa sạch. Tiếc là điều này không thể nào, bởi vì vấn đề lại xuất phát từ hắn."

Từ Tử Lăng âu yếm chỉnh lại mũ và chắn cho Tiểu Lăng Trọng, tránh không để nó nhiễm lạnh, cười khở tán thành: "Rõ ràng trước mắt là một cái bẫy, chúng ta hết lần này đến lần khác đối nghịch với Hiệt Lợi, khẳng định chọc giận hắn, giờ hắn lợi dụng Hương Ngọc Sơn hiểu rõ chúng ta, ắt muốn thẳng tay diệt trừ."

Khấu Trọng quắc mắt, trầm giọng: "Ta phải lập uy mới được."

Từ Tử Lăng gật đầu: "Ta hiểu tâm tình của ngươi."

Khấu Trọng than thở: "Chỉ có ngươi mới hiểu rõ ta."

Sau khi mai táng Trinh tẩu và đại cừ nhân Vũ Văn Hóa Cập, hai gã trở nên thờ ơ với cừu hận ân oán trên thế gian, thậm chí nảy sinh cảm giác nguội lạnh.

Khấu Trọng muốn theo Từ Tử Lăng đến Lạc Thộ viếng thăm Trác Kiều và Tiểu Lăng Trọng, thực chất không khác chi bỏ trốn.

Nhưng liên tục chịu công kích từ ngoại giới, nào là bị Quân Bình lừa gạt rồi biết rõ cái bẫy giăng ra trước mắt của đám cường địch ngoại tộc do Hiệt Lợi cầm đầu, cuối cùng gã cũng giật mình tỉnh lại, biết rằng phải chấn chỉnh ý chí, để địch nhân biết rằng Thiệu soái gã tuyệt không phải hư danh.

So với các đại cao thủ tầm cỡ tông sư dương danh mấy chục năm vẫn đứng vững, không ai dám khiêu chiến như Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ, uy vọng và danh tiếng của hai gã vẫn kém một bậc, bởi xưa nay hai gã luôn đánh rồi chạy, nếu cứ tiếp tục như thế, rất khó lập nên uy danh của bậc cao thủ vô địch.

Thế nên Khấu Trọng quyết định đường hoàng cùng Hiệt Lợi đấu một trận sống mái, mục đích là muốn Đỗ Hưng phải nôn số da dê của Trác Kiều ra, qua đó lập oai thiên hạ, khiến sau này bất cứ kẻ nào sau đó muốn chạm vào hai gã phải suy đi tính lại mới dám hành động. Phương pháp duy nhất bảo vệ sinh ý của Trác Kiều cũng là thế.

Đây không phải là cái dừng của kẻ thất phu hoặc là bốc đồng nhất thời, tình hình không hoàn toàn bất lợi cho bọn gã. Ở Bắc Cương này hai gã có chiến hữu can đảm ngỗ hầu nhờ cậy là Đột Lợi, đủ để cân bằng thế lực hai bên.

Do đó Khấu Trọng phải nắm lấy thời cơ lập uy thiên hạ.

Cặp mắt hổ của Khấu Trọng sáng lên, nói: "Trước tiên chúng ta cần tìm hai thót chiến mã thật tốt có thể chịu được gian khổ, học lấy các kỹ xảo tác chiến trên lưng ngựa, luyện tập từ đây đến Bắc Cương. Ài! Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh cùng địch nhân quyết thắng tranh hùng trên thảo nguyên và hoang mạc ngoài Quan ngoại, đã khiến nhiệt huyết trong người sôi sục, không thể tự kiềm chế."

Từ Tử Lăng xen vào: "Chúng ta còn phải học cách xạ tiễn, vừa cưỡi ngựa vừa bắn tên nữa."

Khấu Trọng nào nghĩ Từ Tử Lăng lại chấp nhận đề nghị của hắn, niềm vui dâng lên, vỗ mạnh vai gã, lại sợ đánh thức Tiểu Lăng Trọng, hạ thấp tiếng cười xuống: "Quả nhiên là huynh đệ tốt của ta, chúng ta cứ việc khua chiêng gióng trống hết cỡ khiến cho cả quan nội và Quan ngoại¹ đều biết đụng đến Dương Châu Song Long tất phải trả một giá đắt thế nào. Chúng ta trai tráng, ngày rộng tháng dài, rồi cũng có một ngày, sẽ vượt lên con bà nó cái gì mà tam Đại tông sư."

Hai mắt Từ Tử Lăng bắn ra những tia nhìn đầy thương cảm, chậm rãi nói: "Lần này có lẽ là lần cuối cùng chúng ta kẻ vai tác chiến." Ánh mắt chuyển sang người Tiểu Lăng Trọng, trầm giọng: "Nếu chúng ta tóm được Hương Ngọc Sơn, phải làm gì?"

Khấu Trọng thờ thẩn nhìn Tiểu Lăng Trọng một hồi, cười khổ đáp: "Dù công hay tư, chúng ta cũng phải thắng tay với Hương Ngọc Sơn, nhưng hắn dù gì cũng là cha ruột của tiểu bảo bối Lăng Trọng, chúng ta nên cảnh cáo một lần cuối cùng buộc hắn phải bỏ hết mọi việc, thoái ẩn đến già. Nếu hắn vẫn là 'chó đen giữ mực' thì đừng trách Khấu Trọng ta hạ thủ vô tình. Chuyện như thế này cứ giao ta giải quyết. Lăng thiếu gia có thể gạt hết tất cả chuyện, lấy một mỹ nhân Ba Tư làm vợ hiền, ha..."

Từ Tử Lăng giống như không nghe thấy gã cười ngạo, mắt hổ đầy sát cơ, lạnh lùng nói: "Vậy thì nhất ngôn vi định, chúng ta cho hắn thêm một cơ hội. Hương Ngọc Sơn nếu vẫn chấp mê bất ngộ, ngay cả Tất Huyền và Phó Dịch Lâm cùng nhận hắn làm con, chúng ta cũng phải lấy mạng chó của hắn."

¹ Lịch sử Trung Quốc lấy Sơn Hải quan là ranh giới, bên trong gọi là Quan nội, bên ngoài gọi là Quan ngoại.

Khấu Trọng trầm ngâm: "Món nợ máu với Âm Quý Phái thì tính thế nào?"

Từ Tử Lăng đáp: "Chúng ta và bọn Ma môn bại hoại mang ý đồ khuynh đảo võ lâm chính đạo Trung Nguyên đã ở thế bất lưỡng lập, chuyện như thế này không phải chỉ là ân oán cá nhân. Sau một năm ta chắc sẽ quay lại Trung Nguyên, thử công lực xem Thạch Chi Hiền không có nhược điểm kia lợi hại thế nào? Lúc đấy có thể san bằng Âm Quý Phái, vấn đề là võ công của chúng ta có thể tăng tiến đến cảnh giới nào."

Khấu Trọng đặc ý: "Lần này không phải là lần cuối cùng chúng ta kề vai tác chiến rồi! Sau này mà còn nói những lời buồn lòng nhau kiểu này nữa, ta sẽ không bỏ qua đâu."

Từ Tử Lăng không mấy may tức giận, đáp: "Lúc ấy ngươi có thời gian để trách à?"

Khấu Trọng đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt trắng mịn xinh xắn của Tiểu Lăng Trọng xuýt xoa: "Bảo bối đáng yêu làm sao, mai sau kiếm cả sở học hai nhà Từ, Khấu ắt càng lợi hại hơn chúng ta. Những gì chúng ta không làm được, phải do nó hoàn thành."

Từ Tử Lăng giễu: "Ngươi nói thế khác gì làm khổ nó, làm người cần thiết nhất là không bị ràng buộc, thích gì làm nấy, mới có thể chân chính hưởng thụ đời người."

Khấu Trọng cười: "Ta chỉ là tùy miệng nói suông, Lăng thiếu gia không cần tưởng thật."

Đoạn gã tỏ ra sâu sắc: "Cho dù chúng ta có đủ sức đối phó Đỗ Hưng, vẫn cần chiến lược tốt nhất cùng phối hợp, điều kiện tiên quyết để lập chiến lược là biết tình hình địch. Bây giờ chúng ta gần như không biết gì về địch, có khi phải nhờ đại tiểu thư giúp cho mới được."

Từ Tử Lăng đang muốn tiếp lời, thì Sở Sở quay về, sau lưng là hai tiểu tỳ, bung một cái chén gì đó giống như món chung cách thủy. Sở Sở cũng không để tay không, cầm hai tấm ngoại bào may từ da dê, cười nói: "Uống hết bát canh mật gấu, rồi thử áo choàng do nô gia làm cho hai người. Tiểu thư nói hai người sẽ đi Sơn Hải quan, dùng là thích hợp."

Hai gã vội vàng bật dậy cảm tạ.

Mỹ nhân ân trọng, trong lòng Khấu Trọng ngổn ngang trăm mối, cố nén lại mà đáp: "Dĩ nhiên chúng tôi muốn thử trước tấm áo mới do Sở Sở may cho."

Sở Sở liếc hần, cười nhẹ nói: "Thiếu soái mồm miệng khéo thật, còn không mau lấy đao xuống."

Từ Tử Lăng nhìn Sở Sở kính cẩn mặc áo choàng cho Khấu Trọng, nhớ lại những ngày ở trong phủ Đại long đầu Tố Tố từng may áo mới cho hai gã, lòng nảy sinh cảm xúc, im lặng không nói.

Khấu Trọng khoác lên mình chiếc áo mới ngang nhiên quay một vòng trước mặt Sở Sở và hai tiểu tỳ, uy thế bức nhân, khiến ánh mắt cả ba sáng lên.

Sở Sở hỉ hả: “Áo choàng này ấm áp, có thể chịu được gió cát mưa tuyết, bên trong còn có thể giấu binh khí, không cần mang đao trên lưng cho vướng víu.”

Rồi quay sang mặc áo cho Từ Tử Lăng, cũng rất vừa vặn, lộ ra phong tu tiêu sái tuần tú của gã.

Đột nhiên Trác Kiều đại giá quang lâm, hai gã ngồi bên bàn, vừa uống canh mật gấu vừa nói chuyện, nhìn thấy dáng nàng chống quải trượng, ý niệm thu thập Đỗ Hưng của hai gã càng quyết liệt hơn.

Về mặt mặt mũi của Trác Kiều không giấu được những nét hớn hở: “Vừa mới có tin tức mới, ‘Long Vương’ Bái Tử Đình sắp sửa cử hành đại điển lập quốc ở ‘tiểu Trường An’, bất kể kẻ ủng hộ hay phản đối việc lập quốc đều tới đó. Theo ta đoán, Hồ Diên Kim của Khiết Đan, Hàn Triều An của Cao Lộ và Đỗ Hưng đều sẽ đi, các ngươi có thể giết bọn chúng một lượt, không cần phải bôn ba khắp nơi.”

Hai gã nghe vậy liền ngớ người.

Từ Tử Lăng hỏi: “Bái Tử Đình là ai? Lập nước nào?”

Trác Kiều nhẫn nại giải thích: “Bái Tử Đình là lãnh tụ có thực lực nhất của Túc Mạt tộc, gã muốn dựng Bột Hải quốc, đơn giản vậy mà ngươi cũng không biết sao? Không ngờ tư chất của các ngươi đã kém lại không thức thời.”

Khấu Trọng không biết nên cười hay khóc, đành cam tâm chịu bị mắng, cung kính nói: “Tiểu Trường An là cái gì?”

Trác Kiều bình tĩnh đáp: “Tiểu Trường An không phải là cái gì mà là Long Tuyền phủ được Bái Tử Đình chọn làm thượng kinh cho tân quốc. Ài! Sở Sở, ngươi mau tới đây giải thích cho hai tên tiểu tử ngốc này nghe.”

Sở Sở hiển nhiên được Trác Kiều vô cùng tin tưởng, sủng ái, hiểu rõ mọi chuyện của Trác Kiều, hớn hở đi tới ngồi bên cạnh Trác Kiều, khẽ cười nói: “Long Tuyền phủ nằm ở trung du sông Mầu Đan, vây quanh thành là dãy Trường Bạch sơn, phía nam giáp với hồ Kinh Bạc. Túc Mạt tộc vốn là dân tộc du mục sống giữa hai nước Khiết Đan và Cao Lộ. Từ khi ‘Long Vương’ Bái Tử Đình nổi dậy, thanh thế lớn mạnh, phạm vi thế lực phía đông tới tận Bột Hải, phía nam kề vào Cao Lộ, Tây Nam giáp với Khiết Đan, Đột Quyết. Bái Tử Đình từ nhỏ đã

ngưỡng mộ văn hóa Trung thổ, Long Tuyền phủ được xây lại theo hình thức của Trường An. Từ chế độ chính trị, chữ viết đến cả trang phục, tập tục đều noi theo chúng ta nên Long Tuyền phủ mới có tên gọi 'tiểu Trường An'."

Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng hứng thú, không ngờ ở Quan ngoại có những nơi như thế.

Khấu Trọng động dung: "Không ngờ Sở Sở hiểu biết nhiều như vậy, lần đầu tiên chúng tôi nghe đến tên Bái Tử Đình và tiểu Trường An của Long Tuyền phủ."

Trác Kiều hừ lạnh: "Người do ta dạy dỗ sao có thể là đồ bỏ được? Tin tức tình báo chuyển về, đều phải qua tay Sở Sở chỉnh lý. Nói lại cho mấy tên xuẩn tài tổn com kia nghe đi."

Sở Sở thấy hai gã bị là chửi xuẩn tài tổn com liền tỏ vẻ bất lực, cố nhin cười nói: "Long Tuyền phủ xây trên bình nguyên, trong phủ nguồn nước sạch phong phú, toàn là suối nước nóng, có trồng một loại lúa là Hưởng Thủy, chất gạo trắng trong, thơm thơm có tiếng ở Quan ngoại. Xưa nay Long Tuyền phủ vẫn là miếng mồi ngon mà người Khiết Đan luôn rình rập, may nhờ Cao Lệ muốn lấy vùng đất làm phen giầu với người Khiết Đan và Đột Quyết, nên hết sức giúp đỡ Bái Tử Đình. Song nếu không vì Đột Lợi và Hiệt Lợi không xung đột quyết liệt khiến cho áp lực lên Bái Tử Đình giảm hẳn, hẳn đời nào dám lập quốc. Những kẻ phản đối quyết liệt chuyện này nhất, chính là Đông Đột Quyết và người Khiết Đan. Bởi thế việc Bái Tử Đình lập quốc, dĩ nhiên sẽ không được xuôi chèo mát mái, kết quả thế nào càng khó đoán."

Hai gã nghe đến đây đã hiểu đại khái toàn bộ câu chuyện.

Trác Kiều xen vào: "Đồ da của chúng ta mua của người Hồi Hột qua tay Bái Tử Đình, ta và hắn đã gặp nhau một lần để bàn bạc, giao tình chỉ thuần túy buôn bán, người này đã tâm rất lớn, bất cứ tài trí, võ công đều phi thường, tuyệt không đơn giản."

Khấu Trọng nói: "Đột Lợi đối với việc này có thái độ như thế nào?"

Sở Sở nói: "Hắn chắc không muốn thấy phía đông có một thế lực khác quật khởi. Chỉ là bây giờ lo thân chưa xong, không thể nào can thiệp."

Trác Kiều nổi lời: "Đại điển lập quốc của Bột Hải quốc cử hành vào ngày một tháng tư ở Long Tuyền phủ. Từ đây đến đó còn hai tháng, người cứ liệu mà giải quyết cho xong."

Khấu Trọng nói: "Tại sao Đại tiểu thư có thể hiểu rõ tình hình ở Quan ngoại như trong lòng bàn tay vậy nhỉ?"

Trác Kiều kiều ngạo: "Ra ngoài nhờ bằng hữu. Trác Kiều ta đi buôn bán nói một là một, hai là hai, trừ những kẻ mưu mô, ai lại không có ý kết mối giao tình cùng ta."

Từ Tử Lăng nói: "Đại tiểu thư ở vùng biên giới có bằng hữu nào tin tưởng một cách đặc biệt hay không?"

Sở Sở chờ Từ Tử Lăng hỏi xong rồi đáp: "Ở Bắc Cương, Bắc Mã bang còn có hai đại bang và một đại phái, hợp lại gọi là tam bang nhất phái. Hai bang còn lại là Ngoại Liên bang và Tắc Mạc bang. Ngoại Liên bang do Đại Cống Lang của Tất tộc cầm đầu, long đầu của Tắc Mạc bang là Kinh Kháng người Hán. Kinh Kháng có giao tình thâm sâu với Đậu gia, tận lực ủng hộ chúng ta. Quan ngoại xảy ra bất cứ chuyện lớn nhỏ gió lay cỏ động gì, đều do ông ta thông báo cho phân hiệu ở Sơn Hải quan, rồi mới dùng phi cấp truyền thư báo cho chúng ta biết."

Khấu Trọng vỗ đùi: "Vậy được rồi! Cái chúng ta thiếu đúng là một mạng lưới tình báo quan trọng ở Quan ngoại. Vậy thì cuối cùng cũng có cách giải quyết."

Từ Tử Lăng hỏi: "Phái chủ của Trường Bạch phái có phải là 'Tri Thế Lang' Vương Bạc không?"

Trác Kiều lạnh lùng lên tiếng: "Còn ai vào đây ngoài lão già chết tiệt đó, nói là đã từ bỏ việc tranh thiên hạ, sau lại cố làm mưa làm gió. Trước đây nương nhờ vào Vũ Văn Hóa Cập, sau thấy thanh thế hắn suy sụp, cúp đuôi về Trường Bạch, không chừng lần này đối phó chúng ta, không thiếu phần của lão."

Khấu Trọng cười mỉm nói: "Sự tình càng lúc càng hứng thú, đại tiểu thư có thể cấp cho chúng tôi hai thớt chiến mã hạng nhất, cung tên thượng đẳng và một tấm bản đồ vẽ đầy đủ chi tiết các hình thế, tuyến đường của vùng Quan ngoại hay không? Hai người chúng tôi bảo đảm sẽ không làm cho đại tiểu thư thất vọng."

Từ Tử Lăng nói thêm: "Lúc cần nên liên lạc với ai, xin đại tiểu thư cho biết."

Trác Kiều nói: "Yêu cầu của các ngươi sẽ được thỏa mãn. Ta vừa mua của người Đột Quyết hai thớt thiên lý mã thượng đẳng giống Cao Xương thuần chủng, không ngại cái lạnh tê tái và gió cát của Quan ngoại."

Khấu Trọng vui mừng: “Vậy đủ rồi! Tối nay chúng ta lập tức lên đường, chém giết Bắc Mã bang của hãn đến hoa rơi nước chảy, tiện đường thưởng thức mỹ vị của gạo Hương Thủy.”

Sở Sở “A” một tiếng rồi ngưng, lộ vẻ thất vọng, rõ ràng không ngờ Khấu Trọng lại ra đi chóng như thế. Cả Từ Tử Lăng cũng không hiểu vì sao lại gấp rút đi như thế, chỉ có Khấu Trọng tự biết nỗi khổ: sức quyến rũ của Sở Sở đối với hãn quá lớn, ở lại thêm một đêm, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra. Trác Kiều mấp máy miệng, cuối cùng gật đầu nói: “Tốt lắm! Vậy tối nay lên đường, ta sẽ an bài mọi việc cho các người, nhớ một điều Quan ngoại không giống Trung Nguyên, đã thiếu chỗ trú thân, càng dễ thiếu lương thực thiếu nước rồi lâm vào tuyệt cảnh.”

Hai gã dăng cao hào tình vạn trượng, lòng thầm nghĩ đến cơ hội được thấy phong tình xứ lạ như lão Bạt đã nói, sẽ thế nào nhỉ?

- o O o -